

Віталій Медвідь

ДЕМОНИ, ЯНГОЛИ ТА ПРОСТІ ЛЮДИ

ФАНТАСТИЧНА ПОВІСТЬ
ТА ФАНТАСТИЧНІ ОПОВІДАННЯ

Київ

УДК 821.161
М42

Медвідь В.

М42 Демони, янголи та прості люди : фантастична повість. Київ : Видавництво Ліра-К, 2022. 252 с.
ISBN 978-617-520-331-6

На Землі все буденно, звично і зрозуміло. Батьки повчають дітей, старі скаржаться на життя, підлітки пустують, всі разом – радіють, сумують та вирішують свої проблеми. Думаєте, в раю чи пеклі якось інакше? Ну, хіба що зовсім трохи... Просто між ангелами, демонами та людьми спільного набагато більше, ніж вам здається.

УДК 821.161

ISBN 978-617-520-331-6

© Медвідь В., 2022
© Видавництво Ліра-К, 2022

ПЕРЕДМОВА

Дуже, дуже, дуже, дуже, дуже давні часи.

Темрява. У центрі спалахує маленька цятка. Розпалюється. Чути відомий звук зтягування косячком. При видиху в порожнечі утворюється блакитний дим.

Цятка гасне.

Голос: Ось це мене пре...

Раптом трохи ліворуч з'являється планета. Неподалік ще одна. Пролітає комета. Миготить спіральна галактика. Ще одна різнокольорова куля зовсім поряд. Різке наближення. Планета блакитного кольору заповнює екран. Видно суцільну воду.

Під водою щось пропливає. І зжирає щось інше.

Голос: Ай, клас. І розповісти нікому.

Пауза. Ще одне зтягування.

Голос: А що я?

Чути клацання пальцями. У порожнечі з'являється янгол із крилами. Він озирається.

Голос: Привіт! Будеш Пелхійлом! Дивись, що я покажу!

* * *

Біла кімната. Якийсь Бородань у білому одязі лежить на білому гамаку, тягне пахитоску. Стукіт у двері. Стулки розсуваються, входять двоє з крилами за спинами.

Бородань шукає, куди б сховати недопалок, клацає пальцями, той зникає. Намагається вибратися з гамака, це виходить не одразу. У повітрі стоїть виразний запах фіміаму.

Двоє завмерли, спостерігаючи за цими спробами вибратися. Нарешті Бородань ставить ноги на підлогу кімнати, встає.

Один із янголів киває головою.

Пелхійл: Шеф, викликали?

Бородань: Так! Пелхійл! Ксиніфер! Доповідайте. Що там довкола? Є щось нове?

Пелхійл: У принципі, поки що немає. Усюди все, як і раніше.

Бородань: А як ця, як її... еволюція?

Двоє знизують плечима.

Бородань: А що там із цією, як її... Ну, кругла...

Ксиніфер: Альфа-Центаврою?

Бородань: Та ні, з блакитною такою... О! Із Землею!

Двоє знизують плечима.

Бородань (нетерпляче): Так злітайте, перевірте. Потім доповісте!

* * *

Усе в зелені. Пурхають метелики. Світить сонечко. У повітрі вирує аромат квітів. Двоє йдуть, озираються. Ксиніфер несе в руках меч у піхвах.

Пелхійл: Що це означає? Не вірю!

Ксиніфер: Те й означає...

Пелхійл: Він же нас створив...

Ксиніфер: Це ще не показник того, що він всемогутній. От може він створити такий величезний камінь, щоб ніхто не міг підняти?

Пелхійл: Звичайно!

Ксиніфер: Щоб ніхто, ніхто не міг? Навіть він?

Пелхійл (менш впевнено): Напевно.

Ксиніфер: Якщо він не зможе підняти цей камінь, то який він тоді всемогутній?!

Пелхиїл чує голову, а Ксиніфер дістає меч, починає прорубуватися крізь зарості.

Пелхиїл: Ні, я не розумію, чому він довірив меч тобі, а не мені. Я ж перший янгол.

Ксиніфер: А я – розумний...

Пелхиїл кривиться, простягає руку.

Пелхиїл: Дай хоч подивитися!

Бере меч, роздивляється.

Ксиніфер переводить погляд з меча на куці, озирється довкола.

Ксиніфер: Слухай, а тут прямо рай! Он поглянь...

Тут із зелені зверху з'являється величезна голова тиранозавра і цілком заковтує Ксиніфера.

Пелхиїл: Нічого собі!

З утроби динозавра лунає глухий голос.

Ксиніфер (глухо): Чуєш, зроби що-небудь!

Пелхиїл: А що я зроблю?

Ксиніфер (глухо): Ну... взагалі-то в тебе меч.

Пелхиїл: А! Так! Дякую! Тільки я ним не вмю користуватися. Це ж ти розумний.

Вішає меч собі на пояс.

Ксиніфер (глухо): І що робити?

Пелхиїл (знижує плечима): Чекати...

Пелхиїл хихикає. Простежує поглядом вздовж тиранозавра шлях від живота до хвоста. Ще раз хихотить. Розгортає крила, летить на небо.

Ксиніфер сидить у темряві всередині.

Ксиніфер (глухо): Ну, вийду звідси, я тобі влаштую! І тобі... і шефові...

I

Втомлений старий сивий янгол підійшов до столу небесної канцелярії й обережно поклав на краєчок аркуш паперу.

– Боже мій, Пелхіїле! – вигукнув той, що сидів за столом, не помічаючи паперу, – вчителю! Я вас тисячу років не бачив!

– Лише триста дванадцять, старший архангеле!

– Ну, хай так! Чим зобов'язаний відвідуванню одного з наших найстаріших і найшанованіших янголів?

– Михайле, я офіційно! З проханням...

– З тим самим?

– Так, все! Я скис! Не свічуся ізсередини!

– Хм... Зовні непомітно!

– Точно кажу. Нічого в Раю не чіпляє! Пташки ще ці... Бісять!

– І давно?

– Та вже років з п'ятдесят!

– Ого! М-м-м-м, мені здається, учителю, я пригадую, доходили чутки, що ви навіть звикли до амброзії?!

– Двадцять років як кинув. Нудно...

– Ну, насправді кризи з кожними бувають... Он головний теж нудиться...

– Ось! Ви не повірите, Михайле, я навіть думав, чи не відвернутися від Самого! Щоб мене скинули в геєну, чи що там у них? Усе б перчик... Ось до чого дійшло!

– Ну-у-у-у, цим ви взагалі не здивували. Кожен із янголів час від часу про таке думає.

– ... Крім того... я став прокидатися без задоволення!

– Ого! А ось це знак... Це вже значно гірше... Ну, що ж...
Прохання задоволене. На нове коло!
– Переродження в людському тілі?!
– Так! Усе від початку! Жебрак! В Індії! Без одної ноги!
– Ще й страждання! Ух ти! Дякую! Дякую, Архангеле!
– Та чого там! Свої ж... Я пам'ятаю, чим вам зобов'язаний. Пам'ятаєте?

Пелхійл стулив повіки, і перед очима, як жива, встала картинка.

* * *

– Ну все, Михайле, давай, для очищення совісті, фінальний обліт і нагору!

Юний Михайло кивнув, а більш досвідчений Пелхійл за-сунув глибше освячені носові фільтри і злетів угору.

Вранці до гіншпекції захисту прав грішників надійшла анонімка і янголу третього рангу з приставленим до нього волонтером довелося спускатися у передпокій пекла. Ні місцевих порядків, ні місцевих ароматів Пелхійл не виносив, та й види у накопичувачі-відстійнику були так собі, але робота є робота...

Втім із завданням вони впоралися швидко, порушення підтвердилося, один із грішників навмисно піддавався покаранню ще до винесення остаточного вердикту божественного суду. Довелося виписувати демонам стягнення, і з потерпілого вдалося списати кілька дрібних грішків. Усе манна.

– Ні, я не розумію, ну чому в котлах?! Що за дикунство? – журився юний Михайло.

Натовпи внизу стогнали, вили і скиглили, смажачись у величезних чанах. Слухати це було неможливо.

– По-перше, залякують грішників, щоб після брами слухнянішими були, а по-друге, придивись, бачиш, котли

під ефірною напругою. Це захист від нас. Ми ж тут навіщо? Наша з тобою робота проста: рятувати тих, хто майже вже в пеклі. Іноді грішна душа вже тут, а малесенька можливість знайти в ній острівець світла залишається. А значить, і найдрібніший, зі шпилькову голівку, але шанс повернути є. Особливо, як зараз, у період глобальних воєн.

Незважаючи на свій прекрасний пафос, Пелхійл досить песимістично оглядав картину, що виднілася крізь чорні, смердючі дими.

– Ану стривай! Дивись! Бачиш, унизу три лисі голови світяться?! Ні, ліворуч!

– Он ті, з пучками на потилицях?

– Так! Це козаки! Саме наш із тобою випадок! Правова лазівка. До грішників нам з тобою торкатися не можна, пухирі потім лікувати втомимося і від скарг відписуватись, але у цих хлопців є чуби!

– Що?!

– Чуби! У цих вояк уся святість у чубі! Він у них, як нагадування про Рай. Поки вони живі, чуб при повороті голови ліворуч дрібного чорта з плеча скидає. А як помруть, він і тут знадобиться! Зараз ми з тобою за чуби їх із казана і витягнемо. Козацький чуб, щоб ти розумів, це останній шанс! Бери он того дрібного, кволішого, а я цих двох здорованів потягну, у них чуби довші. І-е-е-ех!

* * *

Пелхійл розплющив очі, похитнувся і сперся рукою на стіл.

– Я готовий!

Михайло ледь помітно скривився.

– Лягайте спати! Завтра!

Пелхійл, розправив плечі і, майже не сутулячись, вийшов.

Михайло почухав голову.

– Знову ці пересування службовими сходами... Ще й стажера шукати...

2

////

– Що, стажере, страшно?!

Янгол-студент Чичиїл прийшов на практику трохи раніше. Він стояв на самому краю і зосереджено вдивлявся вниз. Появу наставника він пропустив, тому від звуку голосу трохи помітно здригнувся. Потім знизав плечима і відступив на крок.

– На жаль, звикнути до цього неможливо, але й без тренування – ніяк, – майстер Росиїл обняв Чичиїла за плечі, – Іноді недостатньо літати безтілесним духом і нашіптувати правильні рішення. Іноді ми повинні з'являтися своєю міццю і спускатися в усьому щільному естві. На щастя, дуже рідко. Але залік із трансформації без цього не пройде. Готовий?

У великих очах Чичиїла було стільки безодні, що вчитель із розумінням усміхнувся, підійшов до краю й похитався навшпишках.

– Я тобі зараз відкрию одну таємницю, друже! У цьому стрибку є дві складові. Перша – це, звичайно, страх. Скільки б ти не стрибав, він буде завжди присутній. Я й сьогодні роблю над собою зусилля, щоб змусити себе пірнути вниз... Але є друга! І це – визволення. У той момент, коли ти зробив крок, але ще не увійшов до крижаної, обпалюючої щільності простору, настає мить невідворотності і свободи. Назад уже нічого не повернеш. Ти вже зробив вибір і далі можеш діяти лише за протоколом. Парадокс. Дивно звучить, але у цій визначеності є свобода. Спробуй відчутти цю мить.

Чичийл ще раз глянув наставнику в очі і ковзнув униз. Груди сповнило жахом від незворотності скоєного, але падіння вже почалося. Зараз. Зараз. Усю сутність охопило крижаною порожнечою так, що кожна клітина здригнулася, потім простір почало ущільнювати, шари стали тиснути, тиснути, в якийсь момент нестерпно засвербіла спина і стажер зрозумів, що тепер можна. Він зробив глибокий вдих, напружився і вперше у житті розгорнув крила.

Здавалося, сам Всесвіт підхопив його і перетворив падіння на політ. За мить поруч з'явився Майстер Російл.

* * *

Сидячи на даху двадцятивосьмиповерхового будинку, Чичийл згортав і розгортав крила. Усе, що могло боліти, боліло. Відчувати крила на землі було незручно, незвично і обтяжливо.

– А ти думав! Навіть просто дістатися сюди в щільному естві – це тяжка робота. А в разі НП треба ще взяти участь у тисячі-другій офіційних зустрічей, на яких потрібно виглядати впевненим, сильним, таким, що вселяє оптимізм або, на крайній випадок, страх. А після всього – зуміти повернутися назад. Тренування, мій друже, тренування! – Майстер Російл пафосно підняв палець угору, а потім наставив його на янгола-студента, – Ну давай, останнє завдання на сьогодні: Явлення. І одразу додому.

Таємно і незримо, у вигляді швидкого духу, Чичийл уже неодноразово відвідував людські поселення. Люди здавались йому прісними та якимись нецікавими. Сьогодні йому належало прорахувати всі складові, вирахувати серед безлічі душ одиницю, яка в найближчі миті опиниться в ситуації розвтілення, з'явитися перед нею в усій красі, а потім, після події, відвести в чистилище.

У багатомільйонному поселенні це завдання не здавалося важким, проте потрібної ситуації в найближчій перспективі поки не складалося, і Чічііл з даху розглядав людські потоки, що рухаються вниз.

- Наставнику, – нерішуче обернувся стажер, – чому вони всі такі... однакові?

- Побачити незвичність – це мистецтво. Тобі треба дивитися трохи глибше. Так, більшість із них схожі, але тільки до того моменту, поки з ними не станеться щось, що просочиться до них усередину і змінить їх. Щось, що дозволить дати їм янгольське ім'я та занести його до реєстру. І це щось не обов'язково гарне. Хтось поліруватиме себе молитвами до блиску і зміниться настільки, що отримає ім'я «Сліпучий», а хтось, чия сім'я згоріла в пожежі, трансформується та отримає ім'я «Опик»... Розумієш? Неповноцінність теж може виділити з натовпу! Поставити мітку для янголів.

- Я пам'ятаю! Ми вивчали! Коли безіменний меч, наданий янголом Рафаїлом земному польському королю Болеславу, після удару об київські Золоті ворота став зватися Щербецем! Отримав ім'я!

- Ну-у-у... Приблизно так! Ну що там із твоїми підрахунками?!

- Я тримаю в умі! За дві хвилини на тому перехресті людина на двоколісному транспорті на повному ході вривається в рудого в головному уборі і смішному мішкуватому одязі. Он він, бачите? Стоїть біля будівлі з віконцем. Єдиний – без маски.

- Так. Це називається піджак і кашкет. І «ларьок». А ім'я його... – Майстер заплющив очі – Артур Толстих. Впевнений, що він не має шансів?

- Е-е-е... Без нашого втручання шанс 0,0018%. А ми не маємо права втручатися після однієї соті.

- Що ж. Добре! Давай! З'являйся! Але ж лише вибірково! Не забув?

- Я пам'ятаю!

- Пішов!

3

////

– Люба, ти не створиш мені нового шампуню, бо я вже крила намочив?!

Янгол Пашиїл стояв під душем у щільних світлових струменях і намагався вичавити із стільникового тюбика ще трохи мильних кварків.

– Тобі з яким ароматом?

– А то ти не знаєш?

– Знову з медом? Коли ти вже звільнишся від дурних звичок?

Пролунав тихий шелест, з яким зазвичай відбувається ущільнення речовини, а потім дружина мелодійним перебором провела пальцями по озоновій завісі.

– Тримай!

– Спасибі!

– І виходь вже, вечеря готова!

Пашиїл вичавив шампунь у долоню, понюхав і блаженно закотив очі. Він сумував за запахами, незважаючи на три сотні років роботи в Раю.

Активно витираючи голову, янгол Пашиїл вступив у житловий простір, потім кинув рушник на спинку білого стільця, засунув руку глибоко під пахву й почав немилосердно вичісувати пір'я.

– Так і не вивів цієї дрібної гидоти? – голос дружини був тихим і співчутливим.

– Та вони безсмертні, ці чортові паразити!

– Не сварися! Мені Дінела радила один засіб, але він жахливо смердить...

– Пекельно?

– Гірше! Земно!

– І що за засіб? – Пашиїл був уже згоден на що завгодно.

– Зараз! Я записала!

– Мамо, тату, я вдома! І я не сам!

У сонячному просторі з'явився Чичііл. Поруч із ним вгався темний, пахучий потік, зовні схожий на Артура Толстих.

– О Боже, це ж людина! – Машіела була явно розгублена.

– Так! Чичііл! Чому ти не прибрав ознак власної статі?! Люди не повинні... – правила в'їдалися до тям, як кислота, янгол нічого не міг з цим зробити.

– Тату... Чисто технічно він вже не людина. Він же в чистилищі. І імені, мабуть, свого вже не згадає... Гей, ти пам'ятаєш, як тебе звать?

– Артем Толстих.

– Упс...

– Саме так! І що він тут робить?

– Пашііл, – дружина погладила крило янгола. – У хлопчика практика, ти забув?

– Точно, – підтвердив Чичііл, – Завтра звіт, а я ще не все закінчив. Узв роботу додому.

– Нічого страшного... – Машіела посміхнулася і повернулася до чоловіка.

По іскорках в очах дружини Пашііл зрозумів набагато більше. Її завжди трохи заводило заборонене, а від людської душі, як і раніше, віяло гріхом і бажаннями. Це означало, що задоволення вечерею не закінчиться.

– Ну добре. Але спочатку нехай помие руки. І ти теж. Потім даси йому свіжу маску.

– Тату, ну як він вечерятиме в масці?!

– Ай, точно!

У цей момент янгол уловив людські емоції й прислухався.

– Та що таке? – невдоволено думав колишній Артур Толстих. – Там самоізоляція, тут дезінфекція...

– Я чую твої думки! – попередив янгол – А за те, що ти не дотримувався правил карантину, тебе взагалі повинні були б відправити в пекло... Через тебе...

Машіела поклала пальці на руку янгола і той видихнув.

– Але ж не мені вирішувати...

Обвівши всіх поглядом, янгол Пашиїл звернув увагу на стіл. Манна небесна, пляшечка амброзії, якісь божественні страви на десерт. Чудово. Пашиїл лягнув у долоні і потер руки.

- Давайте вечеряти! Смачного!
- А молитва, любий?!
- Охохоюшки! Ти і Рай зіпсуєш, кохана...

4

////

- Ну що? Закінчив? – стажер Чичиїл з'явився нечутно, чи то підкрався навшпиньки, чи то виник із повітря. Але Артур Толстих до таких раптовостей був звичний, він навіть не здригнувся. Так часто робила його дружина, коли, на її думку, він надто довго грав у танчики. Прослизне тихесенько, нахилиться і з гучним – б-е-е-е-у – тисне на резет. Ну, як його дружина? Його... вдова. Тепер взагалі звучить мото-рошно...

- Та закінчив, – безрадісно простягнув Артур і почухав потилицю, – терпіти не можу заповнювати таблиці.

- А чим незадоволений? – Стажер Чичиїл трохи повернув монітор до себе, – Заздрість – 112, Злоба – 80, Образа – 74, стандартні результати, трохи краще за норму! Зате відпрацював по Щедрості та Сміливості!

- А це?!!

- Лінь – 937, Гординя – 613? Фігня! За одне втілення виправиш. Ось що за теперішнього президента голосував – це так, це ще відпрацьовувати доведеться. Але теж не біда. Якщо ще одна реінкарнація при ньому – перебором по стражданнях компенсуєш.

Артур невдоволено насупився, а стажер Чичиїл стегном торкнув його крісло. Воно, скрипучи коліщатками, відкотилося вбік.